

bør være mulighed for en specifikation af tavshedspligt gennem tjenestebefalinger o.l.

Straffelovrådet vil i øvrigt pege på, at de foreslåede regler i straffeloven rummer en risiko for en ubegrundet skærpelse af bedømmelsen af den person, som har videregivet en oplysning i den urigtige opfattelse, at forholdet ikke var omfattet af hans tavshedspligt. I denne situation bør som hovedregel gælde det princip, at en vildfarelse om tjenstlige pligers udstrækning betragtes som en såkaldt uegentlig retsvildfarelse, der udelukker forsæt til en tjenesteforseelse. Den i udkastene foreslåede ordning kan imidlertid bevirke en tendens til, at en fejltagelse med hensyn til tavshedspligtens udstrækning anses som en egentlig (strafferetlig) retsvildfarelse, fordi afgrænsningen af tavshedspligten er henlagt til straffeloven. Virkningen heraf kan blive, at bedømmelsen af en vildfarelse skærpes i den retning, at vildfarelsen ikke udelukker forsæt, men kun efter omstændighederne kan bevirke strafnedsættelse eller strafbortfald efter straffelovens § 84, stk. 1, nr. 3, og stk. 2. Straffelovrådet er klar over, at bedømmelsen af vildfarelser både efter den gældende og den foreslåede bestemmelse i § 152 kunne give anledning til en mere indgående drøftelse. Man har imidlertid fundet det tilstrækkeligt at pege på den nævnte risiko for en ubegrundet skærpet bedømmelse. Når problemet overhovedet kan opstå, har det sammenhæng med den ovenfor omtalte svaghed ved udkastene: at disse udkast vælger at gøre tavshedspligtens afgrænsning til et strafferetligt anliggende og ikke tager hensyn til, at regler om tavshedspligt primært henhører under den lovgivning og de administrative myndigheder, der bestemmer indholdet af et ansættelsesforhold under det offentlige.

På denne baggrund foreslår straffelovrådet, at den foreslåede bestemmelse i § 152, stk. 3, formuleres således:

»Stk. 3. En oplysning anses for fortrolig, når den ved lov eller anden gyldig bestemmelse er betegnet som sådan, eller når det i øvrigt må anses påkrævet at hemmeligholde den for at varetage hensyn til offentlige eller private interesser.«

Efter rådets opfattelse bør det i stedet overvejes at indsætte en opregning af interesser, som kan begrunde, at der foreskrives eller gælder tavshedspligt, i en generel forvaltningslov. Man er i den forbindelse op-

mærksom på, at der er offentlige myndigheder, som er omfattet af straffelovens regler om tavshedspligt, men som ikke er forvaltningsorganer. I disse tilfælde vil en opregning i en forvaltningslov af de nævnte interesser, suppleret med bemærkninger til et lovforslag om ændring af straffeloven om interesseopregningens vejledende betydning dog kunne være af stor værdi ved fastlæggelsen af tavshedspligtens nærmere indhold for personer i disse myndigheder.

4. Tavshedspligtens indhold

Det strafbare forhold består efter den gældende bestemmelse i § 152, stk. 1, i at røbe hemmeligheder eller uberettiget at udnytte sådan kundskab. I § 264 b anvendes en helt tilsvarende formulering. Oplysningerne må således ikke uberettiget videregives til uvedkommende, og i den forbindelse anses det i almindelighed ikke for uberettiget at videregive oplysninger til andre offentlige myndigheder, jfr. nærmere betænkning nr. 998, side 96 ff. og 126 ff. At den ansatte ikke uberettiget må udnytte sin kundskab om hemmeligheden, får selvstændig betydning, hvor oplysningen uden at blive videregivet til andre anvendes til den pågældendes egen fordel, idet den ansatte f.eks. på baggrund af sin kundskab om hemmeligheden indgår en handel og derved skaffer sig økonomisk gevinst.

Tavshedspligtsudvalgets flertal finder denne afgrænsning af tavshedspligtens indhold tilfredsstillende og foreslår alene en modernisering og præcisering af sprogbrugen ved i stedet for udtrykket »røber« at anvende udtrykket »uberettiget videregiver«. Udvalget bemærker i den forbindelse, at man ikke herved tilsigter at begrænse den adgang, som f.eks. tillidsrepræsentanter og medlemmer af råd og nævn har til under fortrolige former i et vist omfang at drøfte tavshedsbelagte oplysninger med deres foresatte og med begrænsede kredse i deres organisationer.

Samtidig finder udvalgsflertallet, at man – både når det drejer sig om tavshedspligt af hensyn til offentlige interesser, og når tavshedspligt er foreskrevet af hensyn til vedkommende private – i lovteksten bør angive nogle tilfælde, hvor videregivelse af oplysningerne ikke kan anses for uberettiget, nemlig hvor den pågældende har været forpligtet til at udtale sig, eller hvor vedkommende har